

Життєвий та творчий шлях майстрині.

Ми живемо у світі, де буденні для минулих століть речі акуратно кладуться під скло і стають цінними експонатами музеїв. Невідомо хто і в який час був відкривачем художньої творчості за допомогою голки і нитки. Але знаємо напевне, що узор, який ми сприймаємо абстрактно, був засобом вираження думок і почуттів, навіть засобом спілкування наших предків. Для України вишивка - її споконвічна доля, любов і журба, яку ми повинні приймати у свій моральний, духовний і матеріальний світ, щоб берегти і захищати.

Народне мистецтво Буковини й Прикарпаття здавна славилось своїми майстрами, адже жодна людина, побувавши у цих місцях, не може не дивуватись красою карпатської природи. Майстрам народної творчості завжди приділялась велика увага, тому що мистецтво є художнім надбання народу. Важливе місце серед майстрів народної вишивки належить талановитій вишивальниці з м. Вижниця Чернівецької області Олені Гасюк. Вона познайомилась з голкою та полотном ще в ранньому дитинстві, пізнавши важку долю дітей-робітників - виконання замовлених сорочок, жіночих блуз, скатертин, рушників, наволочок. Все це дуже втомлювало, але наполеглива праця та вроджений талант зробили її видатною майстринею. Створюючи

нові й нові візерунки, вона ще не розуміла, що завдяки виконанню цих речей відточувала свою майстерність, розвивала власний стиль та техніку творчості. А її праця подовжувала життя, думки, уявлення про світ наших далеких предків, які залишили їх у своїх витворах.

Олена Онуфріївна Гасюк - невичерпна у своєму багатстві скарбниця духовної краси, що здатен творити мистецтво у плині віків. У серці

майстрині живуть і множаться найкращі традиції

української вишивки, які вітром долі щедро рознесені по всьому світу, які кличуть нас до берегів своєї первозданності [2,32].

Берегиня технологій і традицій української, буковинської, гуцульської народної вишивки народилася 7 липня 1921 р. у с. Малий Дихтинець Путильського району. Мати Анастасія Іванівна - одна з дочок Федюка. Батько Онуфрій Михайлович займався столярською справою. Успадкувавши від свого діда, знаного в усіх-усюдах майстра мосяжництва Івана Федюка, талант бачити і народжувати красу, вона і сьогодні оповідає про нього ніжно, з великою повагою і любов'ю. Адже мало кому з простого люду поталанило побувати на прийомі у австрійського цісаря та ще й подарувати йому два пістолі - дивовижний витвір власних рук. Дід Іван належав до людей, які мали ремесло, і в ті далекі часи зберегли його, надавши особливого значення. І хто міг подумати, що його онуці поталанить сягнути тієї вершини у мистецтві, що дозволить їй зрівнятися з його майстровою могутністю. Свою першу складну роботу – вишиту сорочку, вона подарувала братикові на свято у свої шість років.

Важке життя було в холодні й голодні роки воєнні, коли життєва стежина ставала гострою, мов лезо, колючою, мов голка. Однак і в цей час дівчинка творила свій світ - барвистий, кольоровий, життєдайний. Віра в життя допомогла вистояти, в важких умовах війн і незгод. Пройшовши складний шлях війни, нестатків, хвороб та проблем Олена Гасюк знайшла сили далі жити і творити.

Закінчивши сім класів місцевої школи, не піддавшись колючим заметілям війни, Олена у 1948 році стала студенткою Вижницького училища прикладного мистецтва, разом із тим проводячи роботу з організації дітей для навчання тут.

Любов до мистецтва вона не замикала у собі, а теплом весняного сонця розливала в душі юних студенток, щоб давня наука вишивання сприймалася глибше і легше. Цей мистецький навчальний заклад уже не відпускав її за свою браму, та й вона не уявляла себе без училища [7,15].

Отож, по закінченні навчання, у 1952 році, залишилась викладати тут вишивку, пропрацювавши до 1975 року, водночас отримуючи школу власного росту як майстра зі своєрідним почерком. Її любили студенти, бо вона мала право навчати їх яскравим особистим прикладом.

Художниця, володіючи великим життєвим і професійним досвідом, принесла у скарбницю рідної культури нові орнаментальні зразки.

Вона невтомно творила і творить красу, втілюючи у своїх мереживах душу свого волелюбного люду, яскравою представницею якого є сама. Олена Гасюк — лауреат багатьох міжнародних, всесоюзних виставок, що відбувались, зокрема, неодноразово в Москві, в Києві.

Її персональні виставки робіт відбулись в Румунії, Чернівцях, Коломиї, Вижниці. Роботи умільці є в Ізраїлі, Аргентині, США, Канаді, Росії, Німеччині, Польщі...

У 1980 році з'явився на світ каталог робіт Олени Гасюк, куди авторка розміщує фото і орнаменти своїх найкращих робіт.

Таким чином, за свою багатолітню творчість Олена Онуфріївна створила безліч шедеврів вишиваного мистецтва, це і рушники, і скатертини, доріжки, вишиті чоловічі і жіночі сорочки, панно, портрети тощо.

Найвідоміші з них: «Довбуш» (1956р.), доріжка «Низинна ретязь» (1956р.), серветка «Буковинка» (1994р.), скатертинка «Цеглинка» (1990р.), рушники «Писанка» (1997р.), «Мережка» (2005р.), подушка «Золотий колос» (1981р.), панно «Віночок Буковини» (1979р.), жіноча блуза «Святкова» (1959р.) та багато інших(6,23). А найближче до серця – останні роботи. Це прикрашене макраме панно «Відлуння дитинства», що Дихтинцем озивається в пам'яті, «До Дня незалежності України», «Співай, Буковино!», «Дерево життя», яке не скорилося вітрам долі, не всохло, не зів'яло.

Володіючи неабияким життєвим і професійним досвідом, Олена Онуфріївна збагатила рідну культуру новими орнаментальними зразками. Її твори неодноразово знаходили загальне схвалення на персональних виставках, що відбувалися в Сучаві, Чернівцях, Коломиї, Києві, Москві тощо, викликали захоплення в Ізраїлі, Аргентині, США, Канаді, Росії, Німеччині, Польщі...Прагнення творити красу не покидає вишивальницю й тепер, коли уже давно літа, як співається в пісні, на зиму повернули. Не марнує жодного дня, дарованого Всевишнім. Здається, її фантазії немає меж. Кожна робота вишукана й неповторна, як неповторний у своїй довершеності світ Олени Гасюк [5,17].

Можна стверджувати, що на терені української культури портрети Тараса Шевченка, Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Юрія Федьковича, Сидора Воробкевича, Івана Франка та інших велетів українського духу Олена Гасюк вишила найкраще. Тому вони прикрашають музеї видатних людей, як найдорожчі реліквії.

С.Воробкевич (1985р.)

Панно «Шевченко Т.Г.» (1964р.)

Гідна подиву її любов до мистецтва, прояви якої варто запам'ятати назавжди. Коли дивишся на її роботи, особливе почуття наповнює нас. А в серці зроджуються поетичні рядки, присвячені видатній майстрині, яка дивувала і буде дивувати своєю творчістю не одне покоління спраглих до краси людей. Художниця відобразила у своїх роботах усе те краще і довершене, що передали їй талановиті попередники, пішла значно далі, створюючи вишукані візерунки, що увібрали в себе найкращі кольори, неповторний світ Карпат.

З нагоди 90-річчя поважної дати, за ту красу, що вона дарує людям, Олена Онуфріївна Гасюк нагороджена Орденом княгині Ольги 3-го ступеню.

Володіючи неабияким життєвим і професійним досвідом, Олена Онуфріївна збагатила рідну культуру новими орнаментальними зразками.

Кожна сорочка – гей-би душа: то ніжно-білими нитками вишита, то різнокольоровою гамою весніє... А засіяна нива рушників, дерево життя, гомін потоку чи сонячне благословення - то нинішня снага життя Олени Гасюк.

Отже, дана робота це спроба ще раз проаналізувати важкий шлях мистецької долі Олени Гасюк. Незважаючи на повороти долі вона все ж не залишила мистецтво і нині дарує нам і світові свої шедеври і залишає за собою право робити все нові і нові відкриття та композиції у вишивках.

«Довбуш»(1956р.)

«Лілеї» (1950р.)

